

Slaap zacht

Van B.A. Paris verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Achter gesloten deuren

Gebroken

Breng me terug

Het dilemma

De therapeut

De gevangene

De gast

Het telefoontje en andere verhalen (digital only)

Met Clare Mackintosh, Holly Brown
en Sophie Hannah
De understudy

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

B.A. Paris

Slaap zacht

Vertaald door Frans Reusink

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 7194 3

ISBN 978 90 263 7195 0 (e-book)

© 2025 Bernadette MacDougall

© 2025 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Frans Reusink

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Oorspronkelijke titel *When I Kill You*

Oorspronkelijke uitgever St Martin's Press

Omslagontwerp Margo Togni

Omslagillustratie © Richard Nixon/Arcangel Images

Foto auteur © Philippe Matsas

Ambo|Anthos *uitgevers* vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Chloé

Dank voor het corrigeren van mijn romans voordat
iemand anders er een blik op kan werpen. Ik ben je eeuwig
dankbaar voor de overgave waarmee je (al) mijn dubbele
spaties en verkeerd geplaatste komma's verwijdert, en voor
het verbeteren van al mijn fouten.

Doordat de lamp in de woonkamer uitgaat weet ik dat de elektriciteit is afgesloten. Ik spring overeind en stoot mijn lege mok van tafel. Een verlamdende angst maakt zich van me meester. Het is te vroeg, ik ben nog niet klaar.

‘Wanneer hij of zij komt, is het midden in de nacht,’ had Alex tegen me gezegd.

Maar het is niet midden in de nacht, het is nog niet eens negen uur ’s avonds.

‘En als hij of zij nou eerder komt, wanneer ik nog steeds beneden ben?’ had ik gevraagd.

‘Zorg er dus voor dat je je slaapkamer bereikt, waar je jezelf kunt opsluiten,’ had Alex gezegd. ‘Laat angst je denken niet vertroebelen.’

Met zijn woorden in mijn hoofd haal ik diep adem om tot rust te komen en tastend in de duisternis kom ik bij de deur. De gang is in complete duisternis gehuld. Ik sta op het punt om naar de trap te rennen als een donkere schaduw zich losmaakt van de muur. Van schrik slaak ik een kreet. Er is al iemand binnen.

‘En als ik mijn slaapkamer niet haal?’ had ik gevraagd. ‘Als hij of zij dan al binnen is?’

‘Dan moet je gaan gillen,’ had Alex gezegd. ‘Gebruik je stem. Haal diep adem en gil zo hard en zo lang als je kunt. Je hebt een

paar seconden voordat je verlamd zult zijn van angst. Gebruik die tijd goed.'

Ik open mijn mond om te gaan gillen, maar de angst houdt mijn longen in een stalen greep en knijpt alle adem uit me. Ik kan nog net een massieve gestalte onderscheiden die in de gang op me afkomt. Ik deins zo snel mogelijk achteruit en achter me voel ik de keukendeur.

'Als het je niet lukt om naar boven te gaan, laat je dan niet de keuken in drijven,' had Alex gezegd.

'Maar als ik nergens anders meer naartoe kan?' had ik gevraagd.

'Dan moet je proberen een wapen te pakken te krijgen. Er liggen messen op het aanrecht.'

Ik tast naar de deurklink en zodra de deur opengaat struikel ik achterwaarts de keuken binnen. De gedaante komt achter me aan en trapt de deur dicht. De ruimte is pikdonker, waardoor ik een moment in verwarring ben, want er zou in ieder geval een beetje licht door het dakraam de keuken in moeten vallen. Ik herstel me snel en stap naar rechts, met in mijn hoofd het beeld van het mesblok dat naast het fornuis staat. Maar alsof de gedaante mijn gedachten kan lezen verspert hij me de weg en word ik gedwongen naar links uit te wijken, waarbij ik over mijn voeten struikel wanneer ik achteruit om het kookeiland heen ga tot ik aan het andere uiteinde kom en niet verder kan.

'Wat je ook doet,' had Alex tegen me gezegd, 'zorg ervoor dat je niet klem wordt gezet achter het kookeiland, want dan kun je niet meer weggkomen. Dat moet je niet laten gebeuren. Hoor je me, Nell? Dat moet je niet laten gebeuren.'

En toch sta ik daar. Mijn benen beginnen te trillen bij dat besef. Nu mijn ogen iets beter aan de inktzwarte duisternis gewend zijn, krijgt de vage gestalte contouren: een in het zwart geklede gedaante aan de andere kant van het kookeiland. Ik neem een beweging waar, gevolgd door een klievende zwaai door de lucht. Mijn keel knijpt samen. De gedaante heeft een mes.

'Stop!' Mijn stem galmt en tot mijn verbazing wordt het meteen stil.

‘Voordat je me vermoordt,’ zeg ik met vaste stem, ‘moet ik weten wie je bent.’

NELL

HEDEN

Ik zit in de bus en zijn dij drukt tegen de mijne. Ik geloof niet dat hij dat opzettelijk doet, want de stoelen zijn klein en hij heeft een flink postuur, maar toch voel ik me er ongemakkelijk bij. Ik zou mijn been willen verplaatsen, het over mijn andere been slaan en mijn lichaam van hem af draaien, in de richting van het raam. Maar ik wil niet onbeleefd overkomen.

De bus maakt een scherpe bocht, waardoor de man tegen me aan wordt geworpen en zijn dij nog steviger tegen me aan drukt. Mijn adem stukt en ik word bevangen door een beklemmend gevoel van claustrofobie. Ik sta abrupt op, want ik moet bij die man vandaan. Ik wacht tot hij opstaat en in het gangpad gaat staan, of in ieder geval zijn benen verplaatst zodat ik erlangs kan, en wanneer hij dat niet doet rest me niets anders dan over hem heen te klimmen. Mijn donkerblauwe jas schuurt langs zijn gezicht en rood van schaamte mompel ik een verontschuldiging. Ik wil zijn gezicht zien, maar vanuit de positie waar ik sta, met mijn hand rond een metalen stang, zie ik alleen de bovenkant van zijn kaalgeschoren hoofd en de tatoeage in zijn nek.

Ik had met mijn gezicht naar het raam gezeten toen hij naast me kwam zitten, maar nu ik op weg ben naar de uitgang zie ik dat de bus maar voor een kwart vol zit. Er waren veel meer lege stoelen geweest, en zelfs twee naast elkaar, toen hij twee haltes hiervoor

was ingestapt, dus waarom had hij besloten naast mij te gaan zitten? De bus remt en komt tot stilstand. Ik loop naar de deur. Het is niet mijn halte, maar ik loop liever het laatste stukje naar mijn werk dan dat ik blijf zitten met al die twijfels in mijn hoofd.

Ik stap snel uit en blijf even staan kijken als de bus de weg op draait, waarbij de wielen het water uit de plassen van gisteren doen opspatten. Ik wil zeker weten dat de man me niet achterna is gekomen. Hij zit bij het raam, op de stoel waaruit ik ben opgestaan, met zijn hoofd afgewend in de richting van het gangpad. Doet hij dat expres, zodat ik zijn gezicht niet kan zien? Ik probeer uit het weinige dat ik van hem kan zien op te maken hoe oud hij is en kom tot de slotsom dat hij in de veertig moet zijn. Een deel van de spanning die ik voelde vloeit weg. Hij heeft niet de juiste leeftijd.

Ik pak mijn waterfles uit mijn tas en neem er nu en dan een slokje uit terwijl ik naar kantoor loop. Dat gevoel dat ik word gevolgd begon een paar weken geleden, uit het niets. Er is geen concrete aanleiding voor: geen geluid van voetstappen achter me, geen vreemde man die vanuit een portiek naar me staat te loeren, alleen maar het gevoel dat er ogen op me gericht zijn. Soms, wanneer dat gevoel sterker wordt, draai ik me plotseling om en hoop ik dat ik iemand betrap die net zijn hoofd wegdraait of ineens omkeert op straat. Maar dat gebeurt nooit: er zijn alleen maar gewone mensen die bezig zijn met hun dagelijkse leven.

Terwijl ik naar Brixton wandel, denk ik alleen maar aan de dag die voor me ligt. Op vrijdag is het altijd druk bij Drop In, de liefdadigheidsinstelling waar ik werk. Ik heb rond lunchtijd weliswaar een kappersafpraak, maar verder ben ik van plan er stevig tegenaan te gaan, en daarna ga ik naar Alex, mijn vriend. Of is het mijn minnaar? Ik weet niet precies hoe ik hem moet noemen, zelfs niet tegenover mezelf. Het is nog te vroeg om hem mijn partner te noemen. Ik ken hem pas een paar maanden en de helft van die tijd zat hij in de Verenigde Staten. Op onze leeftijd – ik ben zesendertig, hij vierenveertig – klinkt ‘vriendje’ iets te luchtig. Mijn minnaar is hij zeker, maar dat zou onze relatie beperken tot seks,

en hoewel dat een groot onderdeel is aangezien we elkaar maar eens in de twee weken zien, is het zoveel meer dan dat. Het komt erop neer dat hij alles voor me is.

De lucht is een palet van grijstinten als ik bij groen licht de straat oversteek en de koele ochtendlucht inademen. Ineens hoor ik ergens achter me een indringend gesuis en vanuit het niets schiet er een fiets langs me heen die me op een haar na raakt. Van schrik slaak ik een gil en snel loop ik door naar het trottoir, waar ik met bonzend hart even blijf staan en de fietser nakijk tot hij uit het zicht verdwenen is. Het lawaai van de fietsbanden die me op een paar centimeter passeerden suist nog na in mijn oren, maar ik druk de angst die in me opborrelt resoluut de kop in. Ik kan en wil niet hoeven denken dat al dat soort incidenten verdacht zijn.

Normaal gesproken ga ik niet om zeven uur 's ochtends naar mijn werk, maar Alex moest gisteravond tot laat dineren en was teruggegaan naar zijn hotel om daar te slapen. Ik had me de hele avond onprettig gevoeld in dat lege huis en had slecht geslapen zonder hem naast me. Ik ben nu al bang voor maandag, als hij terugkeert naar de Verenigde Staten voor zijn gebruikelijke twee weken daar.

Ondanks de man in de bus en de man op de fiets word ik vrolijk bij de gedachte dat ik Alex vanavond zal zien. Als iemand me een paar maanden geleden had gezegd dat ik snel daarna voor het eerst in twaalf jaar een betekenisvolle relatie zou hebben, dan had ik het niet geloofd. Maar het bewijs is er: sinds mijn ontmoeting met Alex ben ik voorzichtig begonnen met plannen maken voor een toekomst waarvan ik niet had gedacht dat ze nog in het verschiet zou liggen. *Een toekomst die je niet verdient*, zegt een stemmetje binnen in me en meteen word ik weer somber. Dat zou me niet mogen verbazen. Ik heb altijd al geweten dat ik op een dag zou worden ingehaald door mijn verleden, toen ik nog Elle Nugent was en voordat ik Nell Masters werd.

ELLE

VERLEDEN

‘Hé!’

Geschrokken door de schreeuw beneden op straat legde ik mijn boek neer en liep naar het raam van de flat op de eerste verdieping, blij dat er eindelijk iets gebeurde dat de eentonigheid doorbrak van een ochtend zonder mijn vriend Jaz, die op bezoek was bij een vriend. Ik keek naar buiten en zag op het trottoir aan de overkant een jonge vrouw staan.

‘Mijn telefoon!’ riep ze en ze wees naar een punt verder op de weg.

Ik duwde mijn hoofd door het open raam om beter te kijken en zag een man op een brommer die met hoge snelheid de straat uit reed. Ik stond op het punt om tegen de vrouw te roepen dat ik naar beneden zou komen, maar ze rende al achter de brommer aan en riep dat hij moest stoppen, dat hij terug moest komen. Maar toen ze beseftte hoe zinloos dat was, bleef ze staan en begon onbedaarlijk te huilen.

Ze was jonger dan ik aanvankelijk dacht. Vermoedelijk was ze een studente, te oordelen naar haar kleding: een spijkerbroek, sportschoenen en een T-shirt. Ik had medelijden met haar. Het was niet de eerste keer dat een vent op een brommer een telefoon had weggegrist, en het zou ook niet de laatste keer zijn.

Ik was net van plan om naar beneden te gaan en mijn goede

daad van deze dag te verrichten, namelijk door haar mijn telefoon te geven zodat ze iemand kon bellen, toen er naast de jonge vrouw een auto met piepende banden tot stilstand kwam.

‘Ik heb het gezien!’ Het raampje van de chauffeur stond open en ik zag een donkerharige man die vooroverleunde op de passagiersstoel. ‘Snel, stap in, dan gaan we achter hem aan!’ Hij klonk Amerikaans en ik slaakte een zucht van opluchting nu hij het had overgenomen en ik terug kon naar mijn boek.

‘Geweldig, dank je wel!’ De jonge vrouw veegde haar tranen uit haar ogen en maakte aanstalten om de auto in te stappen.

Ineens kreeg ik een ongemakkelijk gevoel over me. De auto was uit het niets komen aanrijden. Stel je eens voor dat het een opzetje was, dat de man in de auto een medeplichtige was van de dief op de brommer?

Ik leunde nog verder uit het raam en mijn lichaam begon te tintelen van paniek. ‘Hé!’ riep ik. ‘Wacht!’

Maar de jonge vrouw zat al in de auto. Ik werd bevangen door een akelig voor gevoel. ‘Hé, jij daar!’ riep ik nog luider, ditmaal tegen de chauffeur. ‘Wat ben je aan het doen?’

Toen hij mijn stem hoorde draaide hij zijn hoofd in mijn richting. Ik kon nog net de geërgerde blik op zijn gezicht zien voordat hij gas gaf en met brullende motor wegreed.

‘Neeeee!’ De lucht werd uit mijn longen gedrukt toen ik me haastig door het raam naar achteren wrong, waarbij ik in mijn haast mijn hoofd stootte. Ik vloekte binnensmonds en greep mijn telefoon van tafel, rende de flat uit en nam met twee treden tegelijk de trap naar de benedenverdieping. Met een beetje geluk zou de auto aan het eind van de straat staan te wachten totdat er een mogelijkheid zou zijn om tussen het drukke verkeer door de hoofdweg op te draaien. Ik stootte door de voordeur het trottoir op en keek naar rechts. Daar stond de auto, met zijn knipperlicht aan om links af te slaan, maar toen ik ernaartoe rende, trok hij op en verdween om de hoek.

Happend naar adem kwam ik tot stilstand en wist eigenlijk

niet goed wat ik had willen bereiken door erachteraan te rennen. Zelfs als het me was gelukt de passagiersdeur open te krijgen en tegen de vrouw te roepen dat ze moest uitstappen, had ze misschien niet naar me geluisterd. En als die vent was weggereden terwijl ik me nog vastklemde aan de deur, had ik onder de wielen kunnen vallen of was ik misschien meegesleurd op de drukke hoofdweg. Langzaam wandelde ik terug naar de flat en overwoog wat ik moest doen. Misschien was er niets aan de hand en was die man wel echt een reddende engel. Maar stel dat er iets lugubers aan de hand was? Dat ik getuige was geweest van een ontvoering?

Hoewel ik me ervan bewust was dat het mogelijk zinloos was, belde ik de politie en terwijl ik wachtte tot er opgenomen werd dacht ik nog even na over wat er precies was gebeurd. Tijdens het incident was me iets opgevallen, iets wat te maken had met de bestuurder. Het duurde even, maar toen besepte ik dat ik hem eerder had gezien, een paar uur daarvoor zelfs, toen ik in de supermarkt honing kocht. Toen ik de winkel verliet was al mijn aandacht op mijn telefoon gericht, omdat ik Jaz een berichtje stuurde om hem te vertellen dat de wasmachine lekte, en toen was ik tegen een man gebotst. De pot honing was uit mijn handen geglipt en kapotgevallen op het trottoir.

‘O jee,’ had de man gezegd. Hij was naast me komen staan terwijl ik vol ongeloof naar de kleverige massa op de grond stond te kijken. Hij had een koffiebeker in zijn hand en een deel daarvan was door het drinktuitje op het deksel terechtgekomen omdat ik tegen hem aan was gebotst. Hij bracht zijn hand naar zijn hoofd en krabde verstrooid over zijn haar. ‘Het spijt me.’

‘Nee, het is helemaal mijn eigen schuld, ik keek niet waar ik liep.’ Ik keek in de richting van de winkel. ‘Ik ga maar even kijken of er iets is waarmee ik dit kan schoonmaken.’

‘Kan ik helpen?’

Ik had naar hem geglimlacht en had hem voor het eerst wat beter kunnen bekijken. Hij was al wat ouder, maar evengoed was hij een knappe man. ‘Nee, ik red me wel. Bedankt,’ had ik gezegd.

De kleur van zijn ogen viel me op: die paste bij het blauwe hemd dat hij droeg.

‘Goed. Hopelijk verloopt de rest van uw dag wat beter,’ had hij gezegd en hij was weggelopen.

Ik wist zeker dat dat dezelfde man was als de bestuurder van de auto waar de jonge vrouw was ingestapt. Stel dat de politie die auto aanhield en hem ervan beschuldigde dat hij haar had ontvoerd terwijl hij alleen maar had geprobeerd haar te helpen? Of stel dat ze elkaar kenden? Nu ik er iets beter over nadacht, was de vrouw zonder aarzeling in de auto gestapt. Maar nog voor ik kon ophangen kwam er iemand aan de lijn en tot mijn opluchting werd mijn melding serieus genomen. De medewerker nam de gegevens op van de jonge vrouw (gemiddelde lengte, slank postuur, lang blond haar, gekleed in een lichtblauwe spijkerbroek, een wit T-shirt en met een zwarte boodschappentas) die zomaar in de auto (groot, zwart) van een vreemde (witte man, donker haar met een scheiding, lichtblauw overhemd, Amerikaans accent) was gestapt. Ik nam het mezelf kwalijk dat ik het kenteken van de auto niet had genoteerd, maar ik zei tegen de medewerker dat het allemaal razendsnel was gegaan.

‘Ik denk dat hij hier uit de buurt komt,’ voegde ik eraan toe. ‘Eerder vandaag ben ik hem op straat tegengekomen. Ik woon in de buurt van Waterloo en hij liep langs The Cut.’

De medewerker bedankte me voor mijn telefoontje en zei dat ze ermee aan de slag zouden gaan. Ik probeerde de hele geschiedenis uit mijn hoofd te zetten, maar het was moeilijk om me weer op mijn boek te concentreren, want dat meisje bleef maar door mijn hoofd spoken. Tegen de tijd dat Jaz thuiskwam stond ik inmiddels te springen om te vertellen wat ik had meegemaakt. Maar hij was vol van een nieuwe app die hij wilde gaan ontwikkelen met de vriend bij wie hij op bezoek was geweest en had minder belangstelling voor het verhaal dan ik had gehoopt.

‘Je hebt gedaan wat je kon, schatje,’ zei hij. ‘Maak je niet te druk.’

Ik haalde in gedachten mijn schouders op en dacht er niet meer over na. In het beste geval had de jonge vrouw haar telefoon teruggekregen en was ze met de schrik vrijgekomen.

Maar toen ik de volgende ochtend mijn nieuwsapp opende en het bovenste artikel zag, stokte mijn adem in mijn keel. Niet ver van Wimbledon Common was het lichaam van een tot dan toe niet geïdentificeerde vrouw gevonden in een uitgebrande auto.